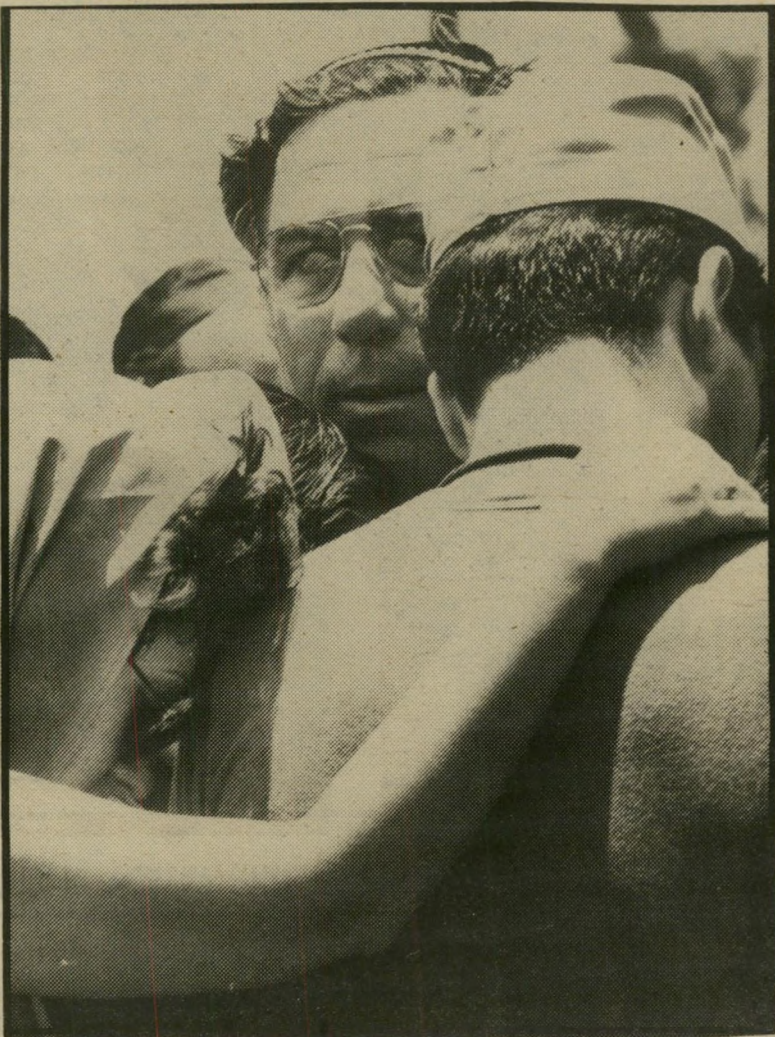

ביום החמישי, בשעה 5 וחצי אחריהצהריים החליט מנהל בית-החולים רמב"ם, ד"ר יוסף ברנדס, להודיע לצה"ל שלא ישר לחו יותר סצועים לרמב"ם, כי כל חדרי-הניתוח תפוסים. אבל זוהי עדיין שעת מילחמה. אך לפי רעש המסוקים, שהמי

המדים הלבנים — הצוותים הרפואיים — בקבוצות. הם נחים אחרי טיסול בפצועים, שהובלו כבר לחדרי-ניתוח או למחלקות, וממתנים לבאים. בכל יום מגיעים פצור עים קשים יותר, אומרים בחדר-המיון. יהודית בן-יצחק, אחות בלונדית קצועת

כולם בוכים אוחזים זה בזה, נשענים האחד על השני, כדי לשאת ביחד את הכאב על אובדן הבן והאח. ערב קודם נחתה עליהם הבשורה הקשה: בנם אהוד וינטר, נפל בקרב בלבנון.

שיכו לנחות ליד בית-החולים, נראה היה שהגורמים הצבאיים לא התרשמו מדאגתו. רבע שעה אחרי שנשלח מחדר-המיון, שכב עדיין הפצוע שלמה בפרוזדור ה- מחלקה האורטופדית. הוא טרם התקבל למחלקה, שכבת האבק ושמן-המנוע כיסתה עדיין את גופו. שלמה סיפר שלהוריו, המתגוררים ב- נווה-שאנן, נמסרה כבר הודעה. הם יצאו לכיוון בית-החולים. הוא נפגע בפרברי ביירות מהפגזה, שבה נפצעו עוד רבים מחבריו לנגמ"ש.

הרגשתי שקרה משהו. נפגעת מרסי" סים בזרוע ימין, אבל לא הסתכלתי על עצמי. גם החובש שהיה לידי נפגע, אבל הוא לא איבד את העשתונות, והתחיל מייד להגיש עזרה לכולם. סיפר שלמה, כעבור כחצי שעה, ליד משרד העוברת הסוציאלית, הופיעו הוריו, אחיו ואחותו של שלמה. הם המתינו מחוץ למישרד, ולא העזו להיכנס. בדלת נאמו להם היכן שוכב יקירם.

שלמה שכב בסוף המחלקה, בצעדים מהירים הם ניגשו למיטת בנם. בזה אחר זה הם חיבקו ונשקו לו ורק אחרי החייבוקים בא תור הדמעות. בקול הנוק מהתרגשות, מילמלה אחותו: "רק עכשיו אנחנו פורקים את המתח."

"ייקח הרבה

זמן..."

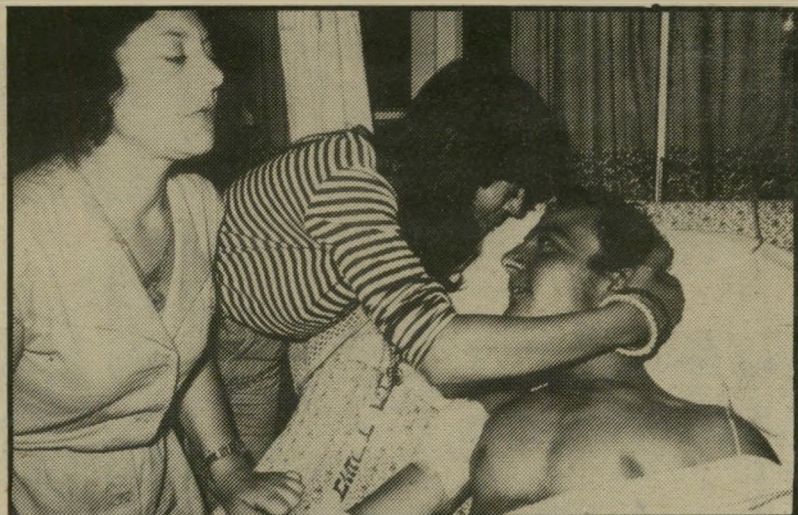
זמה אחת גבה יותר, במחלקה לכירורגיה פלסטית ולכוויות. שלטה דומיה.

בכל דרך שכבו שותקים שלושה חייים לים, עור פניהם היה אפור-שחור, עיניהם עצומות בגלל תפיחות בצקתית. בפרוזדור דור עמדו בני-המישפחה, שיצאו לנשום אוויר ולהירגע. אם מודאגת אמרה לבנה הצעיר, כבן 17: "כשתיכנס פנימה, נסה להתגבר, שיוסי לא יריגיש כמה קשה לך להביס בו." אחיו של הפצוע ענה לאימו בביטחון מעושה: "יהיה בסדר."

שיער, אם לשלושה ילדים, מספרת: "ב- יום שבת בערב הגיע לחדר-המיון הבעל שלי. הוא היה הפצוע השלישי שהגיע לרמב"ם. נבהלתי כהגון, לא יכולתי לגשת ולתת לו טיסול."

בעלה, עורד (37), נפגע בחזהו בצרור מקלאצ'ניקוב, שנורה ממארב, לפני ש- חצה את הליטאני ברכב ככד. החייל שישב לידו טיפל בו כמו חובש מיומן. הוא עשה לו חסימת-עורק, ועודד הצליח לנ- הוג ברכב, לקראת ערב הוא פונה במסוק לבית-החולים בעורף.

בניתוח הוצא קליע מחזהו, ואחרי שי התאושש מעט. סיפר: "לפני 18 שנה פגשתי את יהודית בתל-השומר, כשהגעתי לשם אחרי צניחה לא מוצלחת. לפני 12 שנה בנתי את מנחת המסוקים הזה ליד רמב"ם, ועכשיו נחתתי עליו — שוב לזרועות אשתי."

נראה מייד אחרי חבישת זרועו, שנפגעה מרסיסים, בעת הפגזה על הנגמ"ש שבו נסע כפרברי ביירות, בתמונה משמאל: שלמה אחרי הרחצה, שוכב במחלקה האורתופדית, פוגש בבני-במשפחתו.

פרח על הקבר אם שכולה מניחה פרח על קבר בנה החייל, שנהרג בפלישה ללבנון, זוהי אמו של יצחק אלעזרי, שהסירה ורד מזר ענק כדי להניח במו ידיה פרח על ריגבי האדמה, שכיסו את ארון בנה.

ב פנימה לבית-החולים רמב"ם בי חיפה צובאים עשרות אורחים על שתי חיילות, שבידיהן רשימות עם שמות הפצועים. כולם רוצים להיכנס פנימה, כדי להיות ליד בני-המישפחה שחור פצוע מה- מילחמה. החיילות מסבירות שוב ושוב שהנהלת בית-החולים מתירה את הכניסה רק להורים, כדי שהמבקרים הרבים לא יפריעו לצוות הרפואי כעבודתו. אחת מהן אומרת: "אתם מהטולם הזה? תעשו לי טובה, הכתבו בעיתון שיסטיקו את המילחמה המזוועה הזאת!" כפתח חדר-המיון מתגודדים לובשי-

מפרברי ביירות

ביום החמישי בשעת ערב, הובא החייל הפצוע שלמה בממונה מימין הוא במסוק לבית-החולים הצבאי רמב"ם בחיפה.